

Jsme svědky Kristova vzkříšení

Pondělí Velikonoční
Hošťálková 28. 3. 2016

Písně: 442, 667, 344, 349, 350

Čtení z Písma: Skutky apoštolů 7, 47 - 59

Text kázání: Skutky apoštolů 3, 15

Milí bratři a sestry,

je přímo obdivuhodné, jak tato myšlenka z Petrova kázání, i poslední řeči mučedníka Štěpána, neztratila - až po naše dny - nic na své aktuálnosti. „**Dárce (původce) života jste zabili.**“ Těmito slovy se apoštol tenkrát obracel proti Židům, kteří ukřižovali Ježíše Krista. A přece si zároveň uvědomujeme, jak tato skutečnost postihuje celý náš svět, naše poměry i nás samotné. Faktem je, že zatímco dnes se člověk u nás propadá spíše do lhostejnosti a nevěry vůči Ježíši Kristu, odmítání jeho nároku na něj - pustil se za jinými hodnotami života, a „*chce-li si někdo v Krista věřit, ať si v něj věří*“ - v době nedávno minulé bylo proti Ježíši Kristu rozpoutáno mnoho nenávisti a nepřátelství a na jeho hlavu bylo svaleno mnoho zlého.

Často se ozývaly hlasy, že víra v Krista je překážkou skutečného pokroku a pravého života. S jeho jménem bylo spojováno obviňování z tmářství a zpátečnictví. Jedním z hlavních úkolů, který si tenkrát vytkli představitelé naší společnosti bylo: zničit Kristův vliv na lidi, vymýtit jej z lidských představ jako cosi škodlivého a špatného. Bylo tu pěstováno až chorobné odmítání víry, aby se jí někdo nedal nakazit. Zejména děti a mládež byly v tomto směru předmětem neblahé péče a starostlivosti. Posměch, hrozby, psychický nátlak - to byly prostředky, kterými se vedl boj proti Ježíši Kristu a proti těm, kteří se k němu přiznávali a zůstávali mu věrni i za ztížených podmínek a se všelijakým rizikem.

A přece se tenkrát v onom boji proti Kristu k ničemu pozitivnímu nedošlo a dojít nemohlo. Byla to léta, ohnutých hřbetů a mnohých kompromisů, v mnohém ohledu nás to poznamenalo. A stalo se to, také proto, že jsme „**Dárce života zabili**“. Ježíš Kristus a jeho evangelium přestalo být měřítkem našich myšlenek i činů. Kde se lidé nechávají učit a vést Kristem, tam takové scestí života není možné.

Masaryk, kterému se tenkrát nemohlo přijít na jméno a který je dnes opět zmiňován již velmi okrajově, pověděl to známé, že „*Česká otázka, je otázka náboženská*“. To, co si pod tímto výrokem představoval asi bylo, že ty nejlepší tradice v našem národě vyrůstaly z víry a zbožnosti představované Husem, husitstvím, Jednotou bratrskou a Komenským, a že na této cestě má náš národ setrvat a pokračovat, chce-li postupovat k pravým výšinám a požehnané budoucnosti.

Skutečný pokrok k nám přicházel právě z této strany. Ježíš Kristus a jeho evangelium bývalo našemu národu v minulosti skutečně něčím obživujícím a životadárným. A my jsme - přes mnohá poučení z historie - neuměli udělat nic moudřejšího, než že jsme „**Dárce života zabili**“ - v srdcích dospělých, v srdcích mladých lidí, i v srdcích dětí. Naše demokratická tradice tu byla proto tak bohatá, protože v našem národě, jako v málokterém jiném, sehrála velmi rozhodující úlohu Bible, hledání pravdy a zápas o pravdu. Všecko naše obrozování a obnovování

v našich nových poměrech zůstane pouze zbožným přáním, chceme-li reformovat pouze život jako takový a všechny pořádky ve společnosti a nevrátíme se až k **Dárci (Původci) života**. Skutečné obrození nemůže přivodit žádný akční program jestliže se náš národ neobnoví duchovně a jestliže se nenavrátíme ke všemu tomu, z čeho jsme „vypadli“.

Žádný program nemůže pomoci našemu životu v rodinách i manželství, které se ocitlo v krizi; nemůže pomoci našim dětem a mládeži, kteří vstupují do života s prázdnou duší, nechtějí ničemu věřit, nikomu patřit a neuznávají žádné zábrany v lidských vztazích; ani nepohne balvanem nenávisti, nepřátelství, závisti. Dílo obnovy, smíření a odpuštění, začátek nového života nemůže způsobit nikdo jiný než právě **Dárce života**.

O Ježíši Kristu čteme u apoštola Petra: „**Hle, kladu na Siónu kámen vyvolený, úhelný, vzácný; kdo v něj věří, nebude zahanben... Kámen, který stavitelé zavrhli; ten se stal kamenem úhelným, ale i kamenem úrazu a skalou pádu**“ (1.Pt 2,6-7). Je to vlastně stálá lidská tragedie, že opouštíme Toho, který je tím nejvlastnějším základem všeho dobrého, a že místo uskutečňování jeho Království na tomto světě - Království lásky a spravedlnosti, chceme uskutečňovat království své, království moci, lidských tužeb a chtíčů - jakési zvířecké nenasycenosti. Tento omyl se zároveň stává naším velkým lidským neštěstím. Ničíme si vlastní život. Připravujeme jej o jeho pravou náplň, krásu a požehnání. Za každý omyl se musí těžce platit, a za tento omyl musíme my lidé platit obzvláště těžce. Jsme pokaždé sami proti sobě, jestliže jsme proti Ježíši Kristu. Vydáváme se na cestu nesvobody, krutosti a nelásky, na cestu, na níž je sice všechno dovoleno, ale v plné síle se to obrací proti člověku také v podobě bezpráví, křivd, nespravedlnosti. Jestliže takto lidé nakládají s **Dárcem života**, nutně se to na lidech vymstí.

A přece je to pokaždé on - Kristus, který vítězí, ne my. Koncem lidské moci bývá naprostá bezmocnost zvládat všechny problémy, úkoly a potíže života. Krista „**Bůh vzkřísil z mrtvých**“. Naše oči jsou v těchto dnech opět obráceny k jeho předivnému vzkříšení. On vstal, nic jej nemohlo udržet v náručí mocné smrti. Ježíš Kristus je živým Pánem. Jestliže se v člověku přes všechno ujařmení, umlčování a zotročování ozývají vždy znovu myšlenky po spravedlnosti a touha po svobodě, je to vždy dobré znamení. Toto slovo nás však vede až k oné slavné velikonoční události Kristova vítězství nad smrtí i všemi silami temnoty.

Slovo o Kristově vzkříšení máme přijímat jako jasný fakt. Vždyť právě v jeho vzkříšení se nám Bůh dává poznat jako **Dárce života**. Tam, kde již nezbyvá žádná lidská vyhlídka, naděje a možnost, tam začíná ona svrchovaná a nepochopitelná Boží moc, která obrací v život i samu smrt.

Apoštolé se stali svědky Kristova vzkříšení. Jejich poselství bylo poselstvím o věčné ceně života, o jeho smyslu a cíli; zvěštovali naději i proti samé smrti. Deformace lidského života začíná někde tam, kde z života nevidíme nic více než to, co je mezi kolébkou a hrobem. Znehodnocení života se odehrává tam, kde žijeme jen pro časnost a ne pro věčnost, tam, kde ztrácíme za život onu věčnou odpovědnost. Tam se pak život stává pouze záležitostí pokrmu, oděvu a nápoje - a nároky v tomto směru stále stoupají. Pak platí: Nečekej od života nic víc, než co si z něj sám urveš a užiješ.

Ježíš Kristus však vstal z mrtvých, aby před námi tuto nicotu odhalil, aby nám na ni ukázal jako na sebeklam. Svým vzkříšením nás jí zbavuje. Život je víc, než kolik vidíme my svými lidskýma očima a připouštíme svým lidským rozumem. Život na

samém konci není jen pouhé zoufalství a beznaděje. Tento svět tu na štěstí není pro nic za nic a člověk zde nežije jen jako dítě náhody, ale jako dítě Boží. Poslední slovo nad člověkem nemá smrt, ale vzkříšení, Kristovo dílo záchrany a věčné spásy.

Jeho vzkříšení se událo před tváří celého světa proto, abychom na tomto světě nemuseli žít jen jako čekatelé na smrt, ale abychom zde mohli žít jako čekatelé věčného života. A nic na tom nemůže změnit ani ta skutečnost, že člověk se Ježíši Kristu stále vzpírá. Onen život, kterému dal pravý počátek náš Pán, je mocnější než sama smrt. To proto, že za tímto životem stojí sám Bůh. Proto také **„Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých, čehož jsme my svědkové“**.

Amen.